

De naam zegt eigenlijk alles: ik ben boerin. Simpel en krachtig. Zo ziet de website www.ikbenboerin.nl er ook uit. Sprankelend, flitsende kleuren en een toegankelijke indeling. Hier kun je meeleven met de mooie én de minder leuke kanten van het wonen op een boerderij. Hier hebben de doorgaans bescheiden boerinnen een platform om net zo trots te zijn op hun boerin-zijn als de maakster van de site: **boerin Martine Kruider**.

FOTO: ARIEN VERSCHURE

Boerin is een geuzennaam geworden

Door Leonore Noorduyn

Bijna een jaar geleden, september 2006, vond Martine Kruider het welletjes. De tweede ronde van Boer zoekt Vrouw begon en het ergerde haar dat daarin zo'n idyllisch beeld van de landbouw werd getoond. Alsof landbouw alleen maar een rondje meerijden op de trekker van de boer is. Ze vond het tijd worden om een reëel beeld te geven aan iedereen die niets van landbouw afweet.

Een statement afgeven of haar mening ventileren hoeft ze niet. "Ik ben te kort boerin om te doen alsof ik alles weet." Idealen heeft ze wel: de kloof verkleinen tussen boerinnen en vrouwen uit de stad, waar ze er zelf nog niet zo lang geleden ook één van was. Wie kon dat beter doen dan zij? Geëmigreerd van de stad naar de polder, zoals ze dat zelf noemt, kent ze beide werelden. "En als freelance journalist heb ik de talenten om op te schrijven dat landbouw gewoon hard werken is."

Lielingskoe dood

Nu begint en eindigt Martine elke dag met haar site. Ze fotografeert en schrijft. Dat je lielingskoe dood gaan, of dat de was opnieuw gewassen moet worden omdat je niet hebt gezien dat 'boer' die dag mest uit ging rijden, of dat het een lawaai van jewelste is 's ochtends vroeg van al

die taterende vogeltjes onder het dak. Kleine en grote, dagelijkse dingen, herkenbaar voor iedereen die op een boerderij woont. Deze aanpak spreekt aan. Ze heeft een trouwe bezoekersschare opgebouwd met vijfduizend tot zesduizend bezoekers per maand. Boerinnen uit binnen- en buitenland, vrouwen uit de stad, en ook een enkele boer, al zie je die niet terug op de site.

Met de site lokt Martine boerinnen uit hun schulp. Boerin is een geuzennaam geworden. Steeds meer overwinnen ze hun schroom en willen met naam en toenaam in de rubriek 'boerin in beeld'. Of ze sturen een foto van zichzelf in het t-shirt met het opschrift 'ik ben boerin', een creatie van Martine. Stuk voor stuk stralen ze uit dat ze er trots op zijn boerin te zijn.

Bedrijf is nummer één

Wat is dat dan, een boerin? Ook daar geven ze antwoord op. Martine zegt het zo: "Een boerin is betrokken bij het bedrijf. Soms werkt ze mee, soms niet, soms doet ze een neventak. Maar altijd is het bedrijf nummer één. Je staat ervoor klaar en je snapt hoe dingen gaan. Als er landwerk moet gebeuren, ga ik die dag niet weg. Want mijn werk kan wachten, maar dat landwerk niet. Als ik om vijf uur het eten klaar heb en net op dat moment moet een koe kal-

ven, dan ga ik daar niet om zeuren. Dan ben ik geen echte boerin."

Tegelijk hebben al die boerinnen een enorme 'power', vindt ze. Ze lopen er niet mee te koop maar ze nemen heel wat beslissingen, organiseren bijeenkomsten, laten bijvoorbeeld schoolkinderen komen, het erf ziet er altijd netjes uit, ze doen allerlei werkzaamheden vanzelfsprekend en ze zijn altijd bezig. Dat hoeft niet benadrukt te worden, ze hoeven er niet zo nodig mee in de schijnwerpers, merkt Martine.

Daarom vindt ze het zo leuk dat ze nu via haar site wél naar buiten treden. En daarom steekt ze er zo veel tijd in en zit ze nog vol ideeën om de site uit te breiden of activiteiten te organiseren om boerinnen en vrouwen uit de stad bij elkaar te brengen. Ze wil nog graag filmpjes maken, bijvoorbeeld van de geboorte van een kalf en de eerste dagen daarna. En wat te denken van een 'ikbenboerindag', met zowel boerinnen als vrouwen uit de stad. Maar dat wordt volgend jaar, want eerst komt er deze zomer een klein boertje of boerinetje bij. ←